

„Dansternen“,
et halvgentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE
Blair, Neb.

„Dansternen“ udkommer hver Onsdag og
Korndag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater
\$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Betaling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Dansternen“

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udrykkelig Oplysning modtages af Abonnement og af Gælder et betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Lovgæver.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der avetterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at lade Oplysninger om det avetterede, bedes de altid omtale, at de lader Avettererbetallet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Gra Marsmodet i Albert Lea, Minn.

(Fortsat.)

Marsmodets største Dag er og bør være Ordinationsdagen, da de nye Arbejdere i Herrens Bingsgaard modtager Raadegaven ved Hændernes Paalægelse.

Det var Tirsdag Morgen Ordinationen stude foregaa. Vejret havde klart, og efter de kolde Dage var der atter kommen Lys og Varme.

Den danske Kirke var allerede en rum Tid forinden Handlingen stude tage sin Begyndelse indtil til sidste Siddeplads.

Saa Kl. 9 kom de af de tilstedeværende Præster, som bar Ornat, i Procession op gennem Kirken og tog Plads i Koret.

Pastor H. Hansen holdt først Striftemaal, med Tale ud fra Sal. 62, 2-3.

Efter Striftemalet tog den egentlige Ordinationshandling sin Begyndelse med Salmesang og Prædiken.

Samfundets Kæstformand, Pastor Sjöholm holdt Intimationstalen over Esajas 57, 7, idet han overfor Ordinationen og Menighed fremholdt Prædikningens forfællelige Krav under Udsigelse af dens Indhold som Udbydere af et Fjendskab. Dernæst fremhævede han for den forsamlede Menighed de toende Ordinationer, og lod disse offentlig oplæse deres „Bib.“

Inden selve Ordinationshandlingen talte Samfundets Formand, Pastor G. B. Christiansen, fra Alteret, idet han gik ud fra Ordet i 1 Tim. 4, 1-5: „Giv Agt paa dig selv og paa Lærdommen; hold ud derib; thi naar du gør dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som høre dig.“

Dette Ord blev fremlagt som Ordinationernes Indvielsesord, og derefter foretoges den hellige Handling af Formanden, mens det tilstedeværende Præstefab lagde Hænderne paa Ordinationernes Hoved.

De to nye Arbejdere, hvis Navne er, Lars Jensen (f. i Thorslund, Sjælland, 1866) og Olaf Rye Olsen (f. i Odense 1867); de er Ungdomsvenner, og fandt sammen Vejen her til Amerika for at faa Uddannelse som Evangelistens Tjenere.

Efter Ordinationen fandt der O-ring Sted, hvorpaa den højtidelige Stund afsluttedes med, at Ordinationerne gik til Alters sammen med Præstefab og andre, som ikke havde deltaget i Søndags-Altergangen.

Om Eftermiddagen holdtes en kort Session, hvorefter der paa Byen Albert Leas Indvielse fandt en Koretur Sted rundt om den til Byen grænsende smukke Sø.

Byens Beboere havde alle som een og een som alle vist af Elskværdighed overfor deres Gæster, men Koreturen var Kulminationpunktet.

Det var Koretjager, baade fra hede og laar, rede til at optage de danske Gæster. Man saa Millionærens elegante Forspand ved Siden af jævne Arbejdshele — hist sad Regeren paa Bulten, der den selvejende Borger.

Da — lille mindst i Egenstaf af danske — maatte man glæde sig over at se den smukke Sø-Ocean. Det var et Landstaf, der i høj Grad minde om danske Søer og Stove; tun mangede den fine Bøgestub. Dog mindebes mange om de fædrene Egne, lige-

som alle kunde glæde sig over de mange smukke Udsigter, som aabnede sig alt som den lange Karavane drog frem.

Turen gik helt udenom Søen, og gennem Parken og tilbage til Byen — ialt en ca. 5 Miles Kæretur. Der blev talt mellem 130 og 150 Vogn, hvoraf nogle til 2, andre til 10 Personer.

Dele Turen forløb særdeles godt, hvilket for en ikke ringe Del Del Andes D'hr. Morin, Alderman Armstrong og Southwicks omsorgsfulde Bøvelse. De viste sig at være Væstre i Arrangementsaerfenet.

Tirsdag Aften fortsattes Sessionen, da der var saa meget Arbejde tilbage, at man næppe kunde se Udvej for at tilendebringe det til Onsdag Aften. Mens man om Efterm. havde forhandlet angaaende Muligheden af at lade „Kirkebladet“ og „De Unges Blad“ sammen — hvilket imidlertid forfættedes —, tog man „Dansternen“ under Behandling om Aftenen; tillige blev der forhandlet om Regler for „Danish Luth. Publ. House“. Forsamlingen, som omtrent ubelukkende bestod af Aftenforetningens medlem, var jo uagtetlig saa kompetent som det mulig til at bestemme saadanne Regler.

Der var et vigtigt Spørgsmaal tilbage, nemlig angaaende den fæmte „Ferie paa ubestemt Tid“, som Marsmodet i Huthinon 1899 gav Prof. R. S. Vig. Denne Ubestemthed maatte dog en Gang bestemmes, og Marsmodet besluttede derfor at opfordre Prof. Vig til at overtage sin Post ved Stolen i Blair helst ved Stoleaarets Begyndelse 1901 eller senest ved samme Tidspunkt 1902, og det paalagdes ham inarest muligt, senest 1. Sept. 1901, at give definitivt Svar til Kirkeaaet.

Denne Sag fremtalte en Del Forhandling, og en Gang imellem kneb det at holde Drene frie i den „uafhængige“ Politiks Talestrøm, og spore denne hæftige Omsorg for, hvad Andenmand, endda en ikke-tilstedeværende, er i Stand til eller ej.

Der findes endnu Anledning for vor Kirke til at bede Gud fri os fra det onde.

I Trinitatis norste Kirke holdtes samme Aften et stort Ungdomsmøde, hvor Præsterne N. Damflov, Harald Jensen og M. Engholm talte.

Der aabenbarede Gud for de enfoldige, hvad de vises Forstand gik udenom.

Marsmodets sidste Dag var kommen. Det havde allerede begyndt at tynde lidt i Kæfterne efter Ordinationen — men heldigvis holdt det store Hjerter mandhaftigt ud til Mødets Slutning.

Onsdag Morgen indleedes med Tale af Indianermisionær N. L. Nielsen — og ved Sessionens Begyndelse kom de mindre staaende Komiteer til Orde.

Pastor N. Hansen aflagde Rapport fra Udvalget angaaende en fremtidig Hedningemission. — Udvalget fremkom med flere Forslag om senere Bestemmelse af dets Opgave; men alt, hvad Marsmodet tillod det, var: Etskjenf. Dets Medlemmer (N. Hansen, Harald Jensen og J. Dren) genvalgte.

Pastor Harald Jensen aflagde Rapport for „Ungdomsagens Udvalg“. (Der vil findes in ertento i „de unges Blad“). Marsmodet syntes at omfatte det officielle Arbejde blandt Ungdommen med stor Interesse i Aar. Til Komiteemedlemmer valgtes: Præsterne Geritien, Harald Jensen, L. Pedersen, Engholm og Bing (den sidste nyvalgt).

Fra „Præstefælle-Komiteen“ rapporteredes, at 4 Enter havde faaet Hjælp, i alt \$405. Komiteen genvalgte.

(Sluttes.)

Det jaude --- det grimme.

Angaaende Kirkeaaet, som nylig er holdt i Albert Lea, Minn., stred uventede i „Danst. luth. Kirkeblad“ Nr. 22, at en stor Del af vort Folk i Amerika er opløst af „en verdensgjort afstrifnet Grundtvigianisme“. Denne Udtalelse er bleven anholdt af „Kirkeleg Samler“s Redaktør; han taler den „den grimme Udtalelse om mange af den danske Kirkes Venner, han endnu har set“.

Derfor er at svare, at Stønhedshejsnet kan ikke være det afgørende i denne Sag. Spørgsmaalet maa blive, om det er sandt, og ikke nærmest om det er skønt eller grimt. Det er en Kendsgerning, at der blandt vore Landsmænd i dette Land findes mange, der, naar Spørgsmaalet er om deres Kristendom og kirkeleg Stæde, siger, at de høre til den grundtvigste Retning, skønt de aabenbart leve som verdenslige og vantro Menneffer; men er det da fejl at betegne saadanne Grundtvigianisme som „verdensgjort og afstrifnet“?

Redaktøren udtaler, at han haaber, at „den danske Kirkes Venner i Alder vilde hufte paa denne Udtalelse“. Den er dog ikke adresseret til den danske Kirke, men tager Hensyn til Forholdene baade i og udenfor den. Han siger ogsaa, at denne Udtalelse om verdensgjort afstrifnet Grundtvigianisme rammer mange af den danske Kirkes Venner. Deri synes at ligge en Erklæring af, at den danske Kirke har mange Venner, som er Indehavere af den Slags Grundtvigianisme. Forholder det sig saaledes, da vilde det være langt bedre at arbejde paa at faa dem omvendte, end at Redaktøren viser bort fra det rette Forhold.

Redaktøren ønsker, at Udtalelsen maatte blive afbedet hos Menneffer. Skal man bede om Forladelse for at have sagt sandt? Derfor den verdensgjort afstrifne Grundtvigianisme bliver ombytet med levende Kristendom, falder Udtalelsen af sig selv.

J. M. Hansen.

Knights of the Maccabees.

Jmellem de hemmelige Foreninger i vort Land, er derogaa en, som bærer det Navn, der staar over denne Artikel. I „The Worlds Almanac & Encyclopedia“ af 1900 meddeles, at den Forening er stiftet 1883, har 3,600 „Tells“ og „Kubs“ samt 188,071 Medlemmer. Velgighedsvis erholdt jeg for en Tid siden tillæns et Eksemplar af Foreningens Ritual, betitelt: „Revised Ritual of The Knights of the Maccabees of the World“, trykt i Fort Huron, Mich., 1896. Denne Bog er altsaa en af Foreningens autentiske Meddelelser om den selv, ikke hvad andre siger om den, men hvad den siger om sig selv, men rigtigst af den regnet paa andres Djne end deres egne Medlemmers, men saa meget bedre kunde vi lide paa dens Udsagn.

Bogen meddeler os, hvorledes det skal gaa til ved af Foreningens loofformelige Møder. Heraf skal jeg give en kort Skildring og dertil føje nogle Bemærkninger. Først taltes Mødet eller „Teltet“ til Orden, hvorefter der af Mødets Kaptajn holdes Bøn, i hvilken følgende forekommer:

„Supreme Ruler, strengthen our hands in building up this Order. Aid us in carrying out the great principles of fraternity which underlie it. Assist us in bringing peace on earth and good will toward men.“

Hvad det er for et Broderstaf, der her menes, ses af Bannens Slutningslinier: „Make us worthy exponents (Representanter) of the brotherhood of man.“ Broderstafet, der menes, er altsaa et, der omfatter alle Menneffer. At Maccabees skal være Repræsentanter herfor, vil ikke sig, at de ber til et forløst og frigjort af Kristus, thi de ubelutter paa det højtidelige af Religion indenfor Foreningens Omraade, det vil da sige med Indvielse af Foreningens egen Religion, men at denne ikke er vor kristne Religion, ses af, at Kristus Person og Gerning ikke er nævnt i hele Ritualet.

Uf ovenstaaende Citat af sin Bøn lærer vi altsaa to Ting; 1) at hele Menneffebøden er forenet med en Broderhaand; og 2) at der fra denne Broderstafes kan bedes til en Gud, som ventes at ville bønshøre denne Bøn.

Efter Striften er der imidlertid kun en Stand, i hvilken alle staaer tilfammen, nemlig den uomvendte, eller uigenfødte Natur eller Syndestand. „Alle have syndet og dem fattes Uret for Gud“ (Rom. 3, 23). De Kristne bærer ganske vist ogsaa en saaledes Broderstafes, men dertil hører ikke alle, men tun saa mange, som modtage Jesus som deres Frelser, dem som tror paa hans Navn (Joh. 1, 12). „Maccabees“ Broderstaf er derfor det naturlige, uomvendte Menneffes Broderstaf.

Fremdeles lærer Striften, at den, der træder frem for Gud, maa tro, at han er til, og at han bliver deres Bønløner, som siger ham (Hebr. 11, 6). Man maa altsaa være et troende Menneffe for at blive bønshørt af Gud. Og vor Gud kan tun tilbæde af sine Børn; saaledes kan det ikke være den sande Gud „The Maccabees“ tilbeder, men det maa være en Afgud. Striften lærer os imidlertid om eet overnaturligt Væsen, som ogsaa de tilbeder, der tilbeder Afguder, enten det er Afguder, laavede af Menneffestær eller af Træ (1 Cor. 10, 20) og som alle paa det uomvendte Stæde staaer i Børnesforhold til: „I ere af een Fader Djevlelen“ (Joh. 8, 44). „The Maccabees“ Gudsdyrkelse er altsaa Afguds- eller Djevledyrkelse.

Ud fra denne Betragtning, er det ubegribeligt at læse følgende Strofer i en Sang, som synges efter Bønnen:

„With the stars for our Tent
And the Deity our Light,
Singing the joyful song of glad-
ness“ o. i. v.

Ligeledes er der noget frygteligt ved at betænke den egentlige Mening i de Ord, hvormed „Teltets“ Kommandant slutter denne første Del af Mødet: „In the name of Judas Maccabees, the liberator of his people, and with a firm belief in the brotherhood of man“ o. i. v. S. 13. Judas Maccabæus fremstilles andsteds S. 45 som et Forbilled. Men da nu Kommandanten vil efterligne Judas i hans Frigjælsarbejde, og han Jamtidig betænder sin fæste Tro paa Menneffebødens fælles og vedvarende Broderstaf, maa han af ganske Naag betæmpe, hvad der ligesaa af ganske Naag vil arbejde paa at føre Menneffer ud af det almindelige og naturlige Broderstaf og ind i Guds Børns Broderstaf, nemlig Guds Kirke. „The Maccabees“ er altsaa principielt Modstandere af Guds Kirke, bevidst eller ubevidst.

2.

Efter at Mødet er taldt til Orden, foregaaer Optagelse af nye Medlemmer. Denne bestaar af et religiøst Stuepil i fire Akter, bestaaende af Handlinger, tagne fra Maccabæernes Bøger i Forbindelse med Tilfæininger. I dette Stuepil er de spillende iserte efterlandste Konge- og Soldaterdragter, iserte fæste Rønde- og Prædikertræger. Men mon det sømmer sig for en sand Kristen at se paa eller deltage i, at der spilles Komædie med Herrens hellige Ting? — Den første Akt af Stuepillet begynder med, at en, der skal forestille Judas Maccabæus, fortæller Kandidaten, som skal optages, en Ufandhed. Idet han spørger ham, om han vil optages, siger han:

I can assure you there is nothing in the Ceremonies of the Order that will conflict your religious or political opinions.“

Men mon ikke Afgudsdyrkelsen kommer i Konflikt med en sand Kristens Overbevisning?

Fremdeles lover Kandidaten, ikke i Foreningen at fremtætte herten religiøse eller politiske Meninger, Side 18, derimod lover han siden højtidelig, at han „will never fail the Order“, altsaa ogsaa som en tro Ordensbroder deltage i dens Møder og Gudsdyrkelse. Han lover altsaa, at han ikke vil udsætte sine Ordensbrødre for hans Frelfers Indflydelse, gennem hans Mund, men han forpligter sig til at være under Djævelens Indflydelse gennem deres. Ud naar man i Foreningen dyrker en Afgud, er en Kristen saa ikke forpligtet til at betænde: „Du skal ikke have andre Guder for mig!“ Gør han det ikke, saa falder han under Guds Dom. „Men hoo som helst vil nægte mig for Menneffene, dem vil jeg ogsaa nægte for min Fader, som er i Himlen“ (Matth. 10, 33).

Derefter fortæller Judas Kandidaten en historisk Ufandhed, idet han fortæller, at Eleazar (2 Mat. 6) gaar til Kong Antiochus, og befalger sig over hans Religionsforsølgelse, og derfor dræbes af Kongens Drabant; medens 2 Mat. 6 fortæller, at Eleazer, som flere andre maatte lade Livet hjemme paa Befaling af en af Kongens Udfædinge.

Resten af Ite og 2ben Akt skal jeg ikke komme ind paa. Men 3die Akt bestaar af en ligesaa raa, som afsthyelig Handling. Kandidaten føres af Judas ind paa Scenen, som forestiller en kristen Væjr, hvorpaa han forlader ham. Kandidaten gribes saa af Foreningens Medlemmer, udtæbte som Soldater, som truer med at dræbe ham, binder ham til en Væl og binder ham for Djnene. Medens han staaer saaledes bunden og intet kan se, hører han, at de andre taler om at falde til Maals efter ham med Spyd, han hører dem taste Spydene, hører disse falde omkring sig, og føler, hvorledes noget berører hans Hals og Bryst. Det kommer deraf, at en med en Fingergørører hans Hals og Bryst, mens de andre latter. Naar han nu hører Lyden og føler Berørelsen, ligger det nær, at han tror, at man virkelig latter efter ham med Spyd og rammer ham.

Forunderligt, at en saa letfindig Leg med Menneffelig og Menneffestand kan tillædes i vort civiliserede Land. Efter denne barbariske Handling kommer saa fjerde og sidste Akt, hvor Kandidatens endelige Optagelse finder Sted.

Der maa han for Kapellansen aflagge et højtideligt Løfte om, at han ikke vil røbe Ordensens Hemmeligheder, blive i den og opholde den — alt til hans Død. — Men hvor kan en sand Kristen forpligte sig til at blive ved saadant religiøst og moralst Uvæsen til sin Død?

Efter at have skildret dette Optagelses-Stuepil i 4 Akter, fremstilles saa Ritualet i en fortere Form for Optagelse, hvor bl. a. den barbariske Handling er ubelæbt.

Men dels indskræpes eftertrykkelig, at hvor det ikke er umuligt, der skal den længere Form bruges, dels er det, der bruger den fortere Form, medskyldige i Følgerne af den længere, der ved, at de selv staaer i Foreningen. Efter Optagelsesceremonierne følger Mødets Slutning. Her siger Kommandanten bl. a.: „Hvad er en Maccabæer Kibbers sidste og stadige Opgave?“ — hvorpaa en anden Embedsmand svarer „at ihuomme sine Obedslyfter o. i. v.“

Men vi har i vor Børnelærdom lært, „at det skal fremfor alt ligge os paa Hjerte, at vi maa være og blive Guds tære Børn, der leve ham til Velbehag og i hans Samfund blive fælle“.

Da at „søge først Guds Rige og hans Reisfærdighed“.

Det har i denne lille Artikel aldeles ikke været min Hensigt at haane eller fornærme hverken Foreningen „The Knights of Maccabees“ eller dens enkelte Medlemmer.

Men jeg vil blot med den opfættede Spørgsmaal: Kan en sand Kristen være Medlem af nævnte Forening?

At der kan være sande Kristne i Foreningen, Kristne, som ikke er har fæst ind til, hvad Foreningens Gudsdyrkelse egentlig betød, tvivler jeg ikke om, skønt de dog stilletlig sommetider følger sig ubegribeligt berørt.

Men man kan ikke faa Djnene klart op for, hvad man har med at gøre og saa vedblive at være en Kristen; thi man kan ikke være en Kristen og leve med Velbehag i bevidst Synd. Det er mit Haab og min Bøn, at den Helligaand ogsaa ved dette ringe Arbejde vil holde en og anden ude fra og hjælpe en og anden ud af de hemmelige Foreningers Tryllestre! Carl Lynneborg.

Den nye Rienzi.

For nylig jorbedes i Rom en Mand, som Cesare Lombroso havde givet Navnet „Cola di Rienzi redivivus“. Der var nemlig i det ndre en vis Lighed mellem ham og den betændte Cola di Rienzi, der i det 14. Aarhundrede — ved det menige Folks Hjælp — staaet sig op til Folketribun i Rom og var Stadens Herre, saa længe indtil Gæstfælligheden, der havde benyttet ham mod Udelen, ikke mere havde Brug for ham. Den nye Rienzi, Francesco Coccapieller, blev ogsaa benyttet som Redskab for andre; ved Folkeis Gunst indtog han virtelig en Tid en Slags Herretyrsting i Rom, indtil man ikke mere behøvede ham, og han forsvandt af Saaen. Ganske vist blev han ikke myrdet af Pabelen, som den gamle Rienzi, men han døde fattig og upaaagtet, skønt han ti Aar igennem havde været den populæreste Folketribun, som i Aarhundreder har set.

Han blev oprindelig Franz Guggenbulla og stammede fra en Schweizerfamilie i Kanton Lausanne, der under Leo 10. traadte i pavelig Tjeneste. Franz blev født 1831, blev 14 Aar gammel Tambour ved Schweizergardien og senere Kavaleriofficer, men rømte derefter og gik i Garibaldis Tjeneste. Han var en af de første, der 1870 flyttede ind i „det tredje Rom“.

Der drev Francesco Coccapieller, som han nu kaldtes, alle Slags Gæherver. Han var Kunstbærer, Politibetjent, Opfinder og Følletaler, men altid original. Original var han ogsaa i Klædebragten, fort var hans nævne Vams, forte var Kibehofene og fort hans Diplomathat. Altid gik han med Støvler og har baade Sporere og Kibepist. Han havde gode Talegaver og talte, som Folket taler, saa at Folket forstod ham. Da han var ærlig og blev ved at være fattig, vandt han ogsaa det menige Folks Kærlighed. Hans fise Ide, at han var bleven uovævnt til Folketribun, som den daværende Ministerpræsident Depretis meget til Væs.

I Aarene 1870—80 voldte Republikanerne fra 1849 nemlig Regeringen meget Bryderi ved at nære det gamle Had til Pabesymmet og oplybde Folket til antiklerikale Optøjer. Saa fandt man paa at benytte Coccapieller mod Republikanerne. Han udgav en Avis, der først hed „Gzio 2“, derefter „Carro di Checco“ (Franz's Vogn) — han sammenlignede nemlig sig selv med Stridsvognen, der søndertufter Korruptionen under sine Hjul. Skønt Aavens Redaktør var ganske ulærd, blev Bladet dog snart hele Roms Udblyngslektur. Hvad han stred, var som streuet ud af Folkets Hjerte, og det imponeredes af hans personlige Mod. „Garibaldis og Viktor Emanuel 2's Bøn“, som han selv kaldte sig, staa-

hensynsløst Fingrene i enhver Høpse-rede, lyfte ind i alle Korruptionens Kroge og slæbte mangen høstlaende Mand for Ebsvoreretten. Naturaligvis maatte han leve i stadige Processer, men hans Blad voldsede til 30,000, ja en Gang 70,000 Eksemplarer. I 1882 sad han engang i Fængsel, da Folket valgte ham til Ufæding og førte ham i Triumf til Deputeretkammeret.

Han blev „Roms Herre“, Osterier, Cravats, Piste og Hatte optaltes efter ham, og naar han gik i Røffen eller Vinhøvet, omgævedes han af en Livvag af Klienter. I 1886 var han for anden Gang Folkeis Repræsentant, men derefter var hans Rolle væsentlig ubespillet. Hovedansøeren for de vilde Republikanere fra Trastevere havde forladt Rom, de Kredse, der havde udnyttet Coccapieller, som i det smaa havde været, hvad senere Cavalotii vilde være i det store: „Folkeis Genrættfæst“, tæstede ham til Side som et lille Embede som Opfyndsmænd i Marhall. Han forsvandt for Offentligheden, en Hjertelidelse slog sig til, og til sidst kunde han tun majsommeligt slæbe sig om ved Krykker, skønt Sporerne endnu stedse prægede paa hans Støvelgale.

Fader, slip ikke min Haand.

Jeg gif en Aften gennem de befærdede Gader med min lille Bige.

De aarst oplyste Vindeur fængslede hende, og af og til slap hun min Haand for at se paa et eller andet.

Ufællig led der et Strig. Et Varm var bleven overført af en Vogn. Det var mit Varm! Jeg fristede derhen og greb det i mine Arme. Gud være takket, den lille var ikke kommen til Stæde og kom snart til sig selv igen efter Strækten.

Jeg tog nu den lille Haand i min, og hun slap mig ikke mere, før vi naaede hen under vor Veligs hjemlige Tag; flere Gange undervejs herte jeg hende lige halshøjt: „Lad mig blive hos dig, Fa'r. Slip ikke min Haand mere!“

Da hun om Aftenen var indslumret saa blidt i den lille Seng, hvede jeg mig med over hende og herte, hvorban hun i Søvne endnu sagde de samme Ord: „Slip ikke min Haand mere, Fa'r.“

Min lille Bige er nu ikke mere her paa Jorden; men hine Ord er blevene mig uforglemmelige, og min lille Udfælling har lært mig, at det er umuligt at komme igennem dette urolige, farefulde Liv ved egen Kraft uden at blive saaret. Vi behøver en stærkere, magtigere Haand til at holde os fast.

I alle Vanstælligheder beeder jeg i barnlig Tillid: „Fader, behold mig hos dig og slip ikke min Haand.“

Moody fortæller: „Da jeg var Dreng, plejede min Moder at fende mig ud efter et Birkestre, hvormed hun vilde straffe mig, naar hun fandt det nødvendigt.“

I Beagndelsen holdt jeg mig saa langt borte fra Stafiet, som jeg vel kunde.

Men jeg fandt snart ud, at det da gjorde mere ondt, end naar jeg var nærmere; jeg stillede mig derfor saa nær ind til min Moder, som jeg kunde; og jeg erfarede da, at hun ikke kunde slaa mig halvt saa haardt som forhen. Naar Gud reufer os, lader os da huse Riset, og holde os saa nær til ham, som vi kan!“

Det er stadig sandt, hvad Luther siger, at naar der prædikes Messæfærdig-gørelse af Tro, saa bliver det tun forstaaet af dem, der som den gamle Simeon kommer til Templet „af Aandens Drift“, men ellers fæder Folk uforstaaende og sover, indtil man meddeleler, at nu kommer der en Historie, saa spidser de begge Øren og lytter.

Til Dansternen

i Brown Co., Minn.

En stor Forsendelse af gode danske Bøger er afgaaet fra D. L. P. H. til Lars Lamp, Eban, Brown Co., Minn. Dr. Lamp vil paa dette Sted være Agent for os, og enhver, som ønsker gode danske Bøger, bedes henvende sig til ham, da han har et ikke alene uovævnt, men ogsaa temmelig righoldigt Udvalg.

Dr. Lamp vil tillige være vor Agent for „Dansternen“, „Kirkebladet“, „De Unges Blad“, „Børnebladet“ og andre Blade, Strifter og Bøger.

En god, smukt indbundet Bog med fund og interessant Læsning er altid en færtkommen Gave. Hufst dette i Tilfælde af Fædselsbøge og l.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.